

cântecele se păstrează, negreșit se păstrează prin ele și limba.

b). Relativ la această coniectură cităm și următoarele de d-lă V. Pogor: „Am aflat probe nerecusabile, că Românul nu pierde nici odată simțul național și, pe când corpul geme sub jugul străinilor, inima lui este întorsă către patria independentă! Pe aripile poeziei spiretul sbóră în mijlocul nostru, spre a cere partea sa de libertate și de frăție!“¹⁾

De la finele secolului al VIII, când Dacia scăpase de străini, începe pentru Români o viață nouă. Sorele păcei lucește peste ei. Din nou esă de prin ascundătorile munților, de prin desimea codrilor, unde petrecuseră în timpurile nefericirilor, cuprind câmpiile lor părăsite de popórele nomade și începă o nouă organizare. Liberi și independenți se constituiesc ei în republice, banate și capitanate, despre care istoria ni vorbește de atâtea ori. Așa mai cu osebite vedem înflorind republicele: Lăpușna, Vrancea, Bâr-

1) V. Pogor, relativ la cântecele din Basarabia, adunate de V. Alexandri; din *Critice* de T. Maiorescu, pagin. 427 și 428.